

Drop det snævre fokus på eget barn

Fædre og mødre kan med enkle midler modvirke, at børn i daginstitutionen isoleres og holdes uden for flokken.

FÆLLESSKAB
ANNEMETTE GRUNDTVIG

Da vuggestuen Jagtvejens Asyl i august holdt sommerfest, sad familierne som så ofte ved den slags arrangementer på medbragte tæpper og spiste og hyggede sig, men der var usædvanlig megen kontakt mellem de enkelte enkelaver.

»Sær børnene løb meget rundt, og de voksne tog sig af dem, fuldstændig som hvis man boede i kollektiv«, fortæller institutionens leder Marlene Bjerregaard.

Billedet var så udpræget, at pædagogerne efterfølgende i et referat roste forældrene for, at de var så gode til at tage sig af hinandens børn. Samtidig var oplevelsen et tegn på, at vuggestuen havde fået fat i noget rigtigt, da den i foråret sammen med otte andre institutioner under Asylselskabet gik om bord i et projekt om pædagogiske værdier.

Det indebar, at forældre og pædagoger i fællesskab lavede små film om emner som humor, nærvær og engagement. Målet var at få dem til at føle sig mere trygge og til at tænke på deres barns institution som en helhed, hvor alle har et ansvar for, at ingen glemmes.

Favn flokken, forældre

Som ophaver er man nemlig indirekte med til at gøre livet svært for nogle børn og deres familier, når man automatisk søger kontakt med dem, der ligner en selv mest. Ikke af ond vilje – sådan går det bare. Men konsekvensen er, at de i forvejen isolerede skubbes længere ud og får det endnu dårligere.

»Forældre er med til at stigmatisere børn, når de ikke bakker op om alle lege- og relationer i deres barns institution eller skole. Nogle forældre gør det endda meget tydeligt, hvem det efter deres mening er godt for deres barn at lege med. Der-

med isoleres en gruppe børn uforskyldt«, uddyber Marlene Bjerregaard.

Det har overrasket hende, hvor lidt der skal til at ændre udviklingen, så et barn i periferien kommer ind i gruppen i stedet for at blive skubbet stadig længere ud. Og hvor meget det betyder, at forældre gør det til en vane at være åbne over for alle, de møder i institutionen.

En debataften skærpede bevidstheden, og nogle filmdage affødte en afslappet og munter stemning, som kommer alle til gode. Og nej, vuggestuebørn er ikke for små til at fange signaler. De er tvært imod ekstremt dygtige til at aflæse deres forældre.

Børnene kan ganske vist blive følt jaloux, hvis deres mor eller far tager sig af et fremmed barn, men følelsen kan hurtigt omformes til positiv interesse for det andet barn. Forælderen skal bare sørge for at inddrage begge ved f.eks. at sige: 'Se, han kan også lide sådan en mad', eller

'hun er ligesom dig glad for at trille med bolden'.

»Projektet har vist os, hvor vigtigt det er at gøre en indsats for at koble familierne, og hvor hurtigt det virker. Vi har ikke råd til at gentage filmprojektet, men vi kan bruge erfaringerne ved f.eks. at arrangere forældremøder med gruppearbejde og situationsspil, der både sætter gang i en faglig snak og ryster folk sammen«, siger lederen af vuggestuen Jagtvejens Asyl på Nørrebro i København.

Skepsis skal overvindes

Omkring 350 forældre og 150 ansatte fra ni institutioner deltog i projektet, som langt fra havde appel til alle. Blandt de skeptiske var Ida Waldorff, som havde svært ved at se, hvad det konkrete udbytte var og også studsede lidt over fokus på udsatte børn. Betyder hendes status som enlig mor f.eks., at datteren partout er udsat?

»Det gør det måske, selv om jeg ikke oplever det sådan. Men der er andre forhold end dem, man typisk hører om, som gør børn udsatte. F.eks. sygdom eller dødsfald i ellers trygge børns familier, voldsomt temperament og lange dage i institutionen på grund af karriereforældre. Har vi de familier med? Problemstillingen gjorde mig lidt kritisk«, fortæller Ida Waldorff over telefonen.

Grin og samtale skaber tryghed

Det var først efter et mildt pres fra personalet, hun meldte sig til at lave en film.

»Det lød totalt forfærdeligt, ambitiøst og irriterende, og jeg var inde i en periode uden overskud. Men det var faktisk rigtig sjovt. Det må jeg indrømme. Hele vejen igennem var der en positiv stemning, som nok kun var mulig, fordi det hele blev gennemført meget professionelt. De, der stod for det, havde styr på alt – udstyr, oplæring, program«.

Sine forbehold til trods oplevede Ida Waldorff, at det efter projektet var anderledes at komme i vuggestuen.

»Jeg følte i højere grad, at det også var min. At jeg gerne måtte gøre sådan og sådan. Der var ikke noget: uha, nu skal jeg vise mig fra min bedste side og snakke pædagogisk. Projektet havde bragt os på gyngende grund og afsløret, hvor grimme og dumme vi kan være, så man kunne lige så godt fortsætte med at være sig selv«, siger hun og fortsætter:

»Når man har grinet sammen og haft nogle seriøse samtaler, får man et mere afslappet forhold til hinanden. Det skaber tryghed og vender op og ned på nogle af de bevidste eller ubevidste snobbede tanker, vi har om hinanden. Jeg har i hvert fald fået øjnene op for nogle, som jeg ikke ville have været opmærksom på før. Ham, jeg bare så som en travl far, viste sig jo at have humor«.

annemette.grundtvig@pol.dk

Nogle forældre gør det endda meget tydeligt, hvem det efter deres mening er godt for deres barn at lege med. Dermed isoleres en gruppe børn uforskyldt
Marlene Bjerregaard, institutionsleder